

DE WILDE ROEP

BLAD TER ONDERZOEK VAN DE KERKGESCHIEDENIS

BESPREKING VAN ZONDAG 22-23

Zondag 22 komt tegen de egoïstische mens, waarschuwt die mens, en kondigt het oordeel aan. Zondag 22 overtuigt de mens van zonde. Dat is een natuurkracht. Zij herbergt het geheimenis en mysterie van het hart in haar binnenste.

Een mens kan aan beide kanten van het schaakbord zeer vroom en schijnheilig zijn. Het 'zelf' moet altijd staan 'in verhouding tot', want uiteindelijk gaat het 'zelf' niet om het eigene maar het principiele, het ethische.

Zondag 23 vraagt dan om een terugkeer, terug naar de basis, los van de stijfkoppige eigengerechtigheid, het waan-ik.

Het is een strijd tussen hart en hoofdkennis. Op dat slagveld worden de grenslijnen en scheidingslijnen getrokken. Er moet een principiele bron zijn waaruit de mens put, en dat wordt beschreven in zondag 23.

Er zijn velen geroepen maar weinigen zullen door de smalle poort gaan. Velen zoeken het, maar weinigen zullen het vinden. Dat is een hele tragische boodschap. De parasiet komt van

nergens en gaat naar nergens, keert ook weer terug tot het nergens, als een zucht. Er is dus een zekere uitverkiezing.

Psalm 16:4 zegt : Ze dingen naar de gunst van een andere god; ik zal hun plengoffers van bloed niet plengen, zelfs hun namen op mijn lippen niet nemen.

Zonder principes is geloof een wild vraatzuchtig, ongetemd varken. Pas op met dat beest.

Schoppen tegen Mozes in de woestijn omdat hij je niet naar de mond spreekt ? Je schopt slechts tegen een steen. Hierom werd Jezus gekruisigd. Niets nieuws onder de zon. Door zijn eigen volk nog wel. En zijn discipelen sliepen. Hun vlees staat hen in de weg. En het vlees draait alles om.

Kersten sprak over de tijdgelovigen. Zij zaaien op de steenrotsen, niet op de akkers. Ze ontvangen het Woord met vreugde op het moment dat ze het horen, maar het mag niet wortelen. Ze doen er verder niets mee, want in de tijd van verzoeking haken ze af. Het zijn slechts tijdelijke gelovers. (Lukas 8:13) Hij wijst ook op degenen die denken de gave door geld te kopen. Er zijn mensen

die een hele bibliotheek aan boeken kopen en beroemde sprekers overmatig vereren. Ze denken door geld de gave te kunnen kopen, en willen er niet de lange natuurweg voor gaan om het zuivere en authentieke te ontvangen en te doen laten groeien in zichzelf. Petrus bestrafte zulke mensen. Zij zijn in principe ook gewoon een soort tollenaars. Ze werken samen met de Romeinen. Stoere macho mannen of snelle mannen zonder daadwerkelijke gevoelige snaren. Stoer en vlot verkoopt. Het dringt zich namelijk op, maakt veel reclame. Het zijn verkoop truukjes van tollenaars voor het Romeinse bewind, lekker zaaien op de rotsen, en het komt in orde terwijl je wacht en niets doet.

Kersten wijst op Petrus die het bestrafte, de gave kopen voor geld. 'Gij hebt geen deel noch lot in het Woord, want uw hart is niet recht voor God.'

Trots is iets lelijks, maar het vlees vindt het maar mooi. Hebzucht, gebrek aan empathie, is iets lelijks, maar het vlees vindt het stoer, snel. Stoer krijgt dingen snel voor elkaar, allemaal bedrog, want het vergeet het kruis, vergeet de rest, denkt alleen aan zichzelf en zijn dierbaren, kijkt niet verder dan de neus lang is, is altijd hyper selectief, ziekelijk

zelfs.

In Christus rechtvaardig dat wil zeggen dat er hogere principes nodig zijn, een hogere ethiek, waardoor het zich weer gaat openen, en gaat bloeien.

Het Woord moest vlees worden. Het Woord moest zich uitdrukken in aardse talen. Als je de voorhangsels niet wil kennen, dan zul je de tent ook niet binnenkomen. Waarom moest het Woord vlees worden ? Om zich te beschermen tegen parasieten. Het Woord is beveiligd, werpt haar parels niet voor de zwijnen. Maar wat is het verschil tussen het Woord, de parels en de zwijnen ?

Ken het verschil. Het is de steen des aanstoots. Zorg dat je erachter komt hoe dat werkt, anders heb je gewoon niet geleefd. Niets komt zomaar. Alles heeft een bedoeling.

Het is een zaak van het hart, niet van het hoofd, niet van woorden op zich. Zelfs een geestelijk gehandicapte zou dit kunnen begrijpen.

Moet je dan op een dag van de gekruisigde horen : Ik ken u niet ? Hoe verschrikkelijk zal dat zijn. Dan moet je wenen als om een eniggeboren zoon. De mens heeft het Woord weggeworpen en is met de zwijnen meegegaan, en dat werd hen tot Woord. Zo werd hun vlees tot Woord. Het vlees werd tot Woord, en het werd tot een gruwel. Ze aanbaden en aanbidden dit zwijn, dit varken.

Wat betekent het 'met Christus' te leven ? Geen slapende discipel zijn. Je moet naar Getsemane en naar Golgotha.

Kersten noemt op dat de hond is teruggekeerd tot zijn braaksel, en de zeug tot de wenteling in het slijk. Varkens noemt hij ze.

Woord werd vlees. Vlees werd Woord. Een mysterie om niet te verachten. Tot Christus naderen door het bloed. Hier gaat het duizenden malen mis. Het vlees moet verscheurd worden, het voorhangsel, opdat de mens tot het Woord nadert. Woord werd vlees, vlees werd Woord. Hier gaat het mis. Daarom : Terugkeren tot de zondagen van de Heidelbergse catechismus.

Als je dan op varkensjacht gaat, waarom zou je je dan niet wenden tot Hem die de jachtwapens en jachtmiddelen hierin kent ? Hij kent ook de gevaren, en weet precies hoe de varkens van het vlees gevangen kunnen worden zonder dat je er zelf aangaat. Hij kent die varkens. Hij weet wat voor truken ze gebruiken. Hij weet hoeveel onoplettende jagers al aan hen ten onder zijn gegaan. Zou je dan niet luisteren ? Zou je dan niet wachten, en eerst zijn raad aanhoren over hoe die jachtwapens en jachtmiddelen te maken ? Daar komt een heleboel bij kijken. Die wapens maak je niet zomaar. Daar zijn een heleboel items voor nodig, en voor die items moet je eerst naar allerlei plaatsen toe. Het vlees is een abstractie, dus de mens

ontkomt hoe dan ook niet zomaar aan het vlees, hoe je het ook wendt of keert. Het is een worsteling.

Ga in zak en as, verscheur je klederen, want het is een tijd van rouw, berouw en boetvaardigheid.

Iedereen heeft met deze strijd te maken. Als het zwaar onweert in het open veld, dan moet je op de grond gaan liggen, anders wordt je zelf ook getroffen.

Kain was landbouwer en bracht alleen maar plantaardige offers, en daarom werd zijn offer niet geaccepteerd, maar Abel, Hobel in het Hebreeuws, was jager en fokker, en bracht bloedoffers, en daarom werd dat offer wel geaccepteerd. Het geeft ons te denken over deze metafoor, deze zinnebeelden, wat hier gaande is, en hoe we dit kunnen toepassen. Uiteindelijk bracht Kain dan wel een bloedoffer, maar een hele verkeerde, en werd zo tot een verwerpende. Laten we hier intens over nadenken dat we niet in hetzelfde lot vallen en een Kainsloon ontvangen. We ontkomen niet aan de jacht op het vlees, maar laten we wel zo geschoold zijn dat we het verschil weten tussen het vleselijke en het geestelijke. Abel werd omgebracht vanwege dat hij het vlees niet spaarde, en zo werd Jezus ook omgebracht door een geliefde, een van zijn broeders. Zijn wij kinderen van het bloed van Abel of van Kain ? Uiteindelijk heeft het bloed van Abel niet voor niets gestroomd. Het Woord moest vlees worden, en het Woord

moest aan het vlees sterven.

(Uitgave HRC)

DE WOLF ZAL MET HET LAM ZIJN

*Dan zal de wolf bij het schaap verkeren,
en een kleine jongen zal ze hoeden.*

Jesaja 65:6

In het kuyperiaanse bloed zit de antistof van de herder, de antistof van de schaareshond, en de antistof van het lam. Ja, ook het lam is een antistof. Het wijst op het kruis en de kinderlijkheid, om de mens te bewaren tegen hoogmoed.

Steeds weer spreekt Kuyper in begrijpbare beelden van de natuur. Er is een brug tussen de natuur en de theologie. Zij leggen elkaar uit, als een hogere natuur. Wij mogen in deze natuur tot rust komen juist door het vinden van de hogere werkingen. In zijn boek 'nabij god te zijn' uit 1908 stelt hij dat de mens van slechts denking moet komen tot overdenking, en overpeinzing, maar dat daar wel weer een gevaar aan verbonden is, namelijk de natuurgrenzen te overschrijden. In het boek probeert hij de verborgen omgang met het eeuwig wezen te beschrijven door de overdenkingen. Hij stelt :

'Calvijn heet koud, maar geen Godgeleerde drong ons dieper de mystieke unie met den Godmens, en door hem met het Eeuwige Wezen, in het hart.'

Daarvoor had hij nog gezegd : 'Evenals in al wat zich in de diepte der Mystiek waagt, school ook hier in de overpeinzing ontegenzeggelijk gevaar. Zoo vanzelf neigt de ziel, die God zoekt, er toe, om de grens, door het „n a b ij" God gesteld, te overschrijden, en tot in het wezen Gods te willen indringen.'

Ook de gevaren moeten overdacht worden. Dan zegt hij even later :

'Bepeinzingen, overpeinzingen, over het zijn van de ziel nabij God bedoelen dien afstand weer in te krimpen ; bedoelen de ziel van het afgetrokkene in leer en leven naar het wezen der religie terug te trekken ; bedoelen haar, bij alle

waardschatting van het scheikundig ontleden der geestelijke wateren, terug te leiden naar de levende Bron zelve, waaruit die wateren vlieten. Klem in het belijden, zonder te drinken uit die wateren, verloopt in doode orthodoxie, even stellig als trillende innigheid, zonder klaarheid in het belijden, zinken doet in het moeras van ziekelijke mystiek.'

Hij noemt dan het pad : voelen, speuren, persoonlijk telkens de geestelijke bevindingen toetsen aan het hemelse woord.

We kunnen stellen dat het lam een beeld is van het luisteren en het willen luisteren, oftewel een beeld van het hemels oor. Daarom moeten wij symbolisch als een lam tot de herder komen. Het lam is dus tweeledig, als de lijder en het kind, kind en kruis. Soms moeten wij lang lijden, en lijkt het chronisch te worden, om maar te kunnen verdiepen. Ook de herder is in die zin 'lams', 'lijdens' om maar een afgedwaald, verloren lam te kunnen bereiken. De herder moet hiervoor soms heel diep gaan, en moet altijd van anderen komen. Hij mag niet hoog van zijn troontje de dieren tot zich roepen, maar moet intens hebben beleefd waar de dieren doorheen zijn gegaan. Maar in en na het lijden is daar ook het wonder van het kind zijn, alhoewel een kind ook weer veel kan lijden.

Er moet dus een balans zijn tussen kind en kruis. Dat is de missie van het lam, de bediening van het lam. Hierin heeft het lam een hulp : de hond, wat ook als een hemelse wolf kan zijn. En natuurlijk is de herder zijn hulp. Het zit in zijn eigen bloed. Dit is wat het kuyperiaanse bloed in Nederland voorstelt, waar Kuyper uitvoerig over heeft geschreven. De dieptes van de natuur.

Er liggen vele gevaren op de loer voor het lam, zoals er ook vele gevaren liggen voor de hond en de herder.

Er zijn wolven in schaapsklederen, en er zijn slangen, ook slangen in schaapsklederen.

De hond, of hemelse wolf, is een beeld van het verzet. 's Werelds heerschappij is in de handen van dwazen, dwaze

herders, wolven, slangen, zowel bloot als gehuld in lamskledij. De lammeren hebben ze daarvoor geslacht om hun klederen te dragen, om zo zich in de kuddes der lammeren te begeven.

In de pelgrim reis van Bunyan, wat hij overigens in de gevangenis heeft geschreven, komt de pelgrim door de woestijn aan bij een stad genaamd ijdelheid. Hier was een kermis genaamd de ijdelheidskermis die het hele jaar doorging. In deze stad is ijdelheid te koop. Dan komt de pelgrim aan bij het kasteel van de reus Wanhoop. De reus beschouwde alles daar omheen zijn gebied, dus ook de pelgrims die daar gekomen waren zag hij als zijn bezit. Zo werden ze opgesloten in een duister en stinkend hol, waar ze werden uitgehongerd en waar het totaal duister was. De reus geselde hen, behandelde hen als honden, terwijl de vrouw van de reus, hen aanraadde zelfmoord te plegen.

De pelgrims bespreken dan dat de reus Wanhoop niet alle macht in handen heeft, dat er wel meerderen aan zijn hand zijn ontkomen. Ze bespraken dat hij mogelijk vergeetachtig was, misschien weleens zou vergeten het slot dicht te doen. Of hij zou een stuip kunnen krijgen, waardoor hij ze niet allemaal meer op een rijtje zou hebben. Uiteindelijk konden ze uit de kerker en het kasteel van de reus ontsnappen door de hartssleutel van de belofte. Hierna kwamen ze aan bij de lieflijke bergen waar de herders waren met hun schapen, waar het pad verder ging.

Het hele verhaal begon in de stad Verderf, waar de pelgrim woonde. De pelgrim besluit de stad te verlaten om de natuur in te gaan, de wildernis, op weg naar het paradijs, maar zijn vrouw en kinderen verklaren hem voor gek, dat hij terug moet komen. Hij heeft veel gewaarschuwd, maar ze blijven hem bescotten. Hij vertrekt dan uit de stad genaamd Verderf, terwijl zijn burengenoot genaamd Gezeglijk en Halsstarig hem achterna gaan om hem proberen over te halen terug te komen. Het verhaal is gebaseerd op een droom die Bunyan eens had.

De pelgrim moet dan gaan tot het huis van de Uitlegger, die hem twee kinderen

laat zien : Hartstocht en Geduld. Hartstocht is een beeld van de lieden van deze wereld, en Geduld is een beeld van de lieden van de toekomstige wereld. De Uitlegger liet toen zien dat Hartstocht tot verkwisting leidt, maar dat het geduld een eeuwig pad is. Op dat pad gaat de pelgrim dan verder.

Wat betekent dan 'de wolf zal zijn met het lam' ? Wij moeten niet slechts 'lams' zijn, niet slechts 'volgzaam', maar ook opgroeien en zelf herderen, zelf een hond zijn, oftewel een hemelse wolf, om de kudde te beschermen.

Hij is niet slechts een pelgrim, maar ook een bewoner. Hij is niet slechts een lijder, een lam, maar ook een strijder, een hond, een hemelse wolf, ook wel een holf genoemd. Hoe lieflijk op de bergen zijn de voeten die het goede nieuws brengen en uitleggen. Dit zijn voeten die het valse lam, blindelingse volgzaamheid, hebben verslagen. Wij mogen niet overmatig lams zijn, want dat is laks, en vormt een strik. 'De wolf met het lam' is dus iets in jezelf, dat je die balans hebt gevonden en hebt geoeffend.

Jesaja 11

Dan zal de wolf bij het schaap verkeren en de panter zich nederleggen bij het bokje; het kalf, de jonge leeuw en het mestvee zullen tezamen zijn, en een kleine jongen zal ze hoeden; de koe en de berin zullen samen weiden, haar jongen zullen zich tezamen nederleggen, en de leeuw zal stro eten als het rund; dan zal een zuigeling bij het hol van een adder spelen en naar het nest van een giftige slang zal een gespeend kind zijn hand uitstreken. Men zal geen kwaad doen noch verderf stichten op gans mijn heilige berg, want de aarde zal vol zijn van kennis des Heren, zoals de wateren de bodem der zee bedekken. En het zal te dien dage geschieden, dat de volken de wortel van Isai zullen zoeken, die zal staan als een banier der natiën, en zijn rustplaats zal heerlijk zijn.

Jesaja 65

De wolf en het lam zullen tezamen weiden en de leeuw zal stro eten als het rund, en de slang zal stof tot spijze

hebben; zij zullen geen kwaad doen noch verderf stichten op gans mijn heilige berg, zegt de Here.

(Uit : Leven op de paradijs aarde – deel 2, uitgave RGG)

DE STRIJD TEGEN DE GEESTELIJKE DRUGSVERSLAVING

Het gevaar van vergelijking

Stop met vergelijken met anderen. Je bent uniek. Jij draagt iets bij aan het geheel, aan de samenleving, op jouw eigen speciale manier. Vergelijk jezelf niet met anderen, maar vergelijk jezelf met God en werk aan datgene wat tegen zijn wezen indruist.

Vergelijking is een stroom van verderf die tot ons stroomt, maar ook uit ons stroomt. Hiermee handhaven we onszelf, hiermee trachten we te overleven. Ja, vergelijking is een groot kwaad, het kent z'n eigen wetten, z'n eigen normen en waarden.

Het is nu wetenschap tegen wetenschap, kennis tegen kennis.

Onafhankelijkheid aan God maakt ons afhankelijk aan mensen. Als we onze kracht niet uit God putten, dan moeten we het wel uit mensen putten om te kunnen overleven. Onafhankelijkheid aan God is het begin van alle ellende. Hieruit voort komt dus afhankelijkheid aan mensen en dus daardoor het vergelijken, jezelf vergelijken met anderen. Afhankelijkheid aan mensen maakt je bang om verworpen te worden, vandaar dat je gaat vergelijken en angstvallig 'de mode' blijft volgen.

Mensen die nog steeds denken dat ze ook zelf dingen kunnen doen buiten God om, kunnen dus niet loskomen van de afhankelijkheid aan mensen en dus niet loskomen van vergelijking.

Het kost ons iets om te kunnen vergelijken. Het is een duur produkt. Je moet je afhankelijkheid aan God inleveren. We zijn al ver heen.

De zaadkorrel moet sterven. Het nieuwe

leven zal zo vrijkomen en opgroeien.

De strijd tegen geestelijke drugs

Elke soort drugs heeft z'n eigen functie. Zo is er ook drugs met een dodelijke afloop, oftewel het vergif. Men strooit het heel subtiel in hun eten. Let wel: dit gebeurt allemaal in de geestelijke wereld. We zullen ons in de geestelijke strijd moeten begeven. Ook wij zijn er geestelijk door besmet in de loop der tijden. Men heeft ons er mee belaagd, hetzij openlijk, hetzij subtiel. Wij zijn drugs-, alcohol- en rookverslaafden, en daarvan moeten we afkicken in God's afkickcentrum. We moeten loskomen van de valse drugsbaronnen. Ze hebben ons geestelijk aan allerlei drugsinfusen gelegd en drugsnaalden, injectienaalden overal in onze aders gespoten.

Als eerste zullen we dat moeten opmerken en moeten afzweren.

God laat zien wie Hij werkelijk is, het gaat altijd gepaard met, of liever gezegd: het komt voort uit: WIJSHEID, KENNIS EN ONDERSCHIEDINGS VERMOGEN. De leugen wordt ontmaskerd en de zonde wordt uitgebannen. Er komt een scheiding tussen schapen en bokken.

God is geen holle kreet. God is een stroom van verstand. Je gaat iets leren van het hemels leven, zoals Daniel, toen God hem geestelijke kennis en wijsheid over zijn wezen en handelen had gegeven. Door gehoorzaamheid kreeg hij hier deel aan. Vandaag de dag is ongehoorzaamheid heer en meester. Men leeft helemaal niet meer in Gods wegen, men luistert niet naar Gods Woord. Men kent het niet eens.

Er is voorbereiding nodig, fundament, zodat er geen inmenging van de vijand meer mogelijk is.

We kunnen spreken over verschillende verslavingsgroepen :

- geestelijke eetverslaving :

Allerlei uitbundige rituelen, met allerlei frutseltjes en prutseltjes. Ze houden van lekker eten, figuurlijk gezien. Het zijn opgeblazen.

- geestelijke rookslaving :

Drukken zo hun zenuwen ten onder. Zo blijven ze vol zelfvertrouwen. Zo hebben ze een houding, een persoonlijkheid. Zo mogen ze er wezen. Zo blijven ze zg. met de beide benen op de grond staan. Hierom willen ze ook bekend staan. Ze willen niets met drugs te maken hebben. Ze willen hun verstand, hun beschermde leventje, niet verliezen, en houden het dus bij hun sigaretje of sigaartje. Dat is hun succesformule.

- geestelijke snoepverslaving :

Willen het geloof aantrekkelijk maken, ook voor de kinderen, zonder de grond onder de voeten van de mensen weg te trappen. Je hoeft dus niet je verstand en je basis in te leveren. Je blijft er je beschermd leventje behouden, en je gaat gewoon lekkerder geloven en leven.

- geestelijke dopingverslaving :

Om je geestelijke prestaties te verhogen. Concurrentie is hen heer en meester. Zij willen haantje de voorste zijn.

- geestelijke drugsverslaving :

Massa's worden in dit gat gezogen, want uiteindelijk waren ze al op weg in het drugsproces. Velen worden er naartoe gezogen, omdat ze in wezen al een stap in de geestelijke genotshandel hadden gezet.

Laat uzelf er door God uitrukken, ruk uzelf los van die akker en laat uzelf zaaien op de akker van God. Wees bereid weer te sterven als een graankorrel onder de grond, in de akker van God. Vanuit alle richtingen zullen ze komen, naar het centrum van God.

(Uitgave : De Reddingsboei, nr. 2, 1996, ingekort)

DE VERLOREN VROUWEN VAN TERGATE

Toen Golem de velden betrad die hij aantrof na een lange reis door de wildernis, zag hij in de verte vrouwen

op paarden rijden. Het leek alsof ze aan het jagen waren of zoiets, maar Golem wist het niet zeker. De vrouwen van dit land waren vreemd, niet zoals andere vrouwen die Golem in andere districten ontmoette. Ze waren nog steeds in de verte, maar Golem zag al dat ze anders waren. Hij pakte zijn boog en een pijl, terwijl een paar vrouwen hem al hadden opgemerkt, en kwam dichterbij. Een stapte van haar paard af en besloot naar hem toe te lopen. De vrouw sprak niet en ze zag eruit alsof ze ver weg was in zichzelf. In de verte schreeuwden enkele vrouwen. Ze hadden een jong hert gevangen en probeerden het te doden. Golem richtte zijn pijl op een van de vrouwen en schoot haar van haar paard af. De andere vrouwen begonnen woedend te worden op Golem.

Plotseling grepen sterke armen hem van achteren en duwden hem op de grond. Een ander schopte hem een paar keer hard tegen het hoofd en al snel verloor Golem het bewustzijn. Toen hij wakker werd, was hij vastgebonden aan een paal. Een paar donkere ogen keken hem strak aan en toen spuugde ze hem in het gezicht. Ze wreef met haar hand over zijn lichaam, en toen deed ze wat modder op zijn lichaam. Een andere vrouw legde een mes tegen zijn keel.

Het jonge hert lag ergens dicht bij hem en bloedde dood. Sommige vrouwen dronken van het bloed en hadden er rode monden en gezichten van. Golem spuugde een van hen in het gezicht terwijl ze dicht bij hem kwam. Deze vrouwen waren verloren, en waarschijnlijk veroordeeld door het gewone leven. Wie waren ze, en waarom woonden ze hier zo. Waren ze verbannen ?

Een oude vrouw kwam dicht bij Golem. Ze bespote hem en hief haar handen op en maakte vreemde bewegingen. 'Vannacht zul je sterven, gevangene,' zei ze.

'Wat als ik jullie allemaal uitroei en je vreemde kamp platbrand?' zei Golem als een mogelijkheid. Toen spuugde de oude vrouw hem in het gezicht en vertrok. Daarna kwam ze terug met een mes en al snel bloedde Golem overal. Toen kwam er plotseling een groep vrouwen terug van een jacht. Ze hadden

een bizon gevangen en al snel begonnen ze de bizon te slachten voor zijn vlees en huid.

Na een tijdje dwongen ze Golem om van het vlees te eten. Golem wilde niet eten, maar toen sloegen ze hem zo hard op zijn hoofd dat hij duizelig werd, en zich ziek voelende begon hij te eten. De vrouwen maakten veel lawaai, maar Golem was ver weg, hij hoorde ze bijna niet meer.

Een vrouw stond voor hem en smeerde bizonbloed op hem, terwijl zij het ook op zichzelf smeerde. Golem wist niet wat voor spelletjes ze speelden, maar hij nam aan dat dit hun traditie was. Toen het avond was begonnen ze rond zijn paal te dansen, hun messen, bijlen en tomahawks in de lucht. Nooit eerder hoorde Golem zo'n gekrijs en geschreeuw. De maan verscheen en enkele vrouwen bogen. Golem had hoofdpijn.

Plotseling hoorde hij een paar schoten en enkele vrouwen die dicht bij hem stonden vielen neer. Een jager met een baard kwam naar voren. Huilend en schreeuwend renden de andere vrouwen de struiken in. De jager maakte Golem los. Hij vertelde Golem dat hij dicht bij het vrouwenkamp woonde om hen in de gaten te houden. Ze waren bang voor hem, omdat ze dachten dat hij een soort god was, vanwege zijn geweer. Ze noemden hem de donderman.

De jager nam Golem mee naar zijn huis en zei dat hij geluk had, want de vrouwen zouden geen genade met hem hebben. Golem vroeg de man waarom ze ze niet konden uitroeien, omdat ze gevaarlijk waren in zijn ogen. Maar de jager zei dat de vrouwen ziek waren. Ze waren uit hun stam verbannen vanwege psychische aandoeningen, en ze vormden hun eigen stam. Ze zijn verbitterd jegens alle levende wezens vanwege wat hun stammen hen hebben aangedaan. Meestal moesten ze eerst leven in afwijzing, dag in dag uit bespot door anderen. Zelfs als ze in het begin niet mentaal niet in orde zouden zijn, zouden ze het later worden vanwege de minachting. Nu moesten de meesten van hen tijden van misbruik ondergaan voordat ze uiteindelijk werden verbannen, en daarom zijn ze nu vol

haat, en erg bloeddorstig en vol wrede manieren. Meestal overleeft niemand het vallen in de handen van deze verloren vrouwen.

Golem voelde nog steeds de haat ademen in zijn nek. Hij wenste dat hij de vrouwen kon helpen. Maar de jager zei hem dat hij het beter op kon geven. Deze vrouwen waren te diep verwond. Ze zouden nooit veranderen. Het enige wat ze wilden was wraak, om al het leven om hen heen te vernietigen.

Op een nacht keerde Golem terug naar het kamp. Hij kroop in een van de tenten waar een vrouw sliep. Hij kroop onder de huid waar ze onder sliep en begon haar te verwarmen. De vrouw nam hem in haar armen en fluisterde: 'Wie ben jij?'

'Dat maakt niet uit,' fluisterde Golem, 'ik wil gewoon dat je weet dat je niet door mij wordt afgewezen.' Maar plotseling schopte de vrouw hem heel hard bij haar weg. Golem werd duizelig door de aanval. Het was niet zo'n goed idee om de vrouwen zo te helpen. De vrouw begon te schreeuwen en Golem moest heel snel het kamp verlaten, anders zouden ze hem krijgen. De dag erna vertelde hij de jager wat hij had gedaan.

De dag erna vertelde hij de jager wat hij had gedaan. De jager berispte hem en waarschuwde hem dat als hij zoiets nog een keer zou doen, het zijn dood zou betekenen.

Maar de volgende nacht ging hij weer naar het kamp, en nu ging hij naar een andere tent. Daar lagen twee vrouwen, en weer kroop hij onder de huid waar ze onder sliepen, maar deze keer deed hij niets. Hij moest alleen oppassen dat hij niet in slaap zou vallen. Plotseling voelde hij een arm van een van de vrouwen. De arm was erg warm en Golem genoot ervan, maar tegelijkertijd werd hij bang. Na een tijdje nam de vrouw haar arm terug en Golem kon weer ademen. Langzaam ging hij de tent uit en verliet het kamp.

De nacht erna ging hij weer, en deze keer ging hij naar nog een andere tent. Hier lagen veel vrouwen te slapen. Het was een grotere tent dan de andere. Hij

kon het dreigende klimaat van haat waarnemen in deze tent, hoewel ze niet wisten dat hij er was.

Hij ging tussen twee vrouwen liggen en al snel rolden ze naar hem toe. Het was alsof ze de warmte voelden, maar ze wisten niet dat hij een indringer was. Golem wist dat hij zich in een gevaarlijke positie bevond. Hij voelde hun benen over zijn benen glijden en hun hoofden kwamen dicht bij zijn hoofd. Plots legde een van de vrouwen haar hoofd op zijn borst. Golems hart klopte snel. Na een tijdje rolden de vrouwen naar de andere kant en langzaam kroop Golem de tent uit om eindelijk het kamp weer te verlaten.

Het was alsof ze zo aan zijn warmte en nabijheid begonnen te wennen, maar als ze wisten dat hij niet een van hen was, zouden ze hem waarschijnlijk op hun wrede manier afmaken.

De jager vertelde over de rituelen van deze vrouwen, wat een lange traditie was om hen te helpen met hun verleden te kunnen omgaan. Het was erg wreed, maar ze hadden geen andere manier om hun trauma's te overleven.

De jager vertelde hem dat hij nooit vrienden met hen kon worden, omdat ze anderen en zichzelf te veel haatten om van zoiets te genieten. Golem wist dat hij alleen dicht bij deze vrouwen kon komen om ze van zijn warmte te laten genieten als ze sliepen, als ze niet zouden beseffen dat hij niet een van hen was.

(Uitgave : COAB)

BESPREKING VAN BLADEN VAN DE VRIJMAKING

De predikant Hepp stelde in 1920 in nummer 3 van het blad 'De Reformatie' : 'Echte vroomheid heeft geen prikkels van buiten nodig. Zij wordt van binnenuit geprikkeld.' En die prikkeling was ertoe om zichzelf te verliezen in het kruis. Het blad stelde al in het eerste nummer dat men los diende te komen van overmatig conservatisme. Hepp stelde in het tweede nummer dat de bloem uit de knop moest komen, maar

dat dat alleen vanuit de wortel kon gebeuren. Er is geen verbetering dan vanuit de wortel uit, stelde hij.

De mens heeft het hogere nodig. Het is van belang te kijken naar wat de 1900se voorvaders te zeggen hadden over de reformatie, naar het pad wat uiteindelijk uitliep op de vrijmaking.

Hepp schreef in het derde deel van zijn serie 'Reformatie', in nummer 4 :

'Reformatie eist verdediging naar buiten, kritiek naar binnen, en rusteloos arbeiden ter levensontplooiing'.

Hepp stelde dat de reformatie niet betekende lijdelijk toe te kijken, maar te strijden. Dit is een strijd tegen gemakszucht, stelde hij. Kritiek moet er wezen, stelde hij, maar die moet niet uit bitterheid voortkomen maar uit liefde. Het gevaar hierin is een arglistig hart die dingen omdraait en die liefde verward met hartstocht, stelt hij. De mens moest oppassen om niet uit eigen gekrenktheid en ontevredenheid te werken, of uit kritiekszucht, of eenzijdigheid. Hij waarschuwde ook tegen daadloze schreeuwkritiek. Daarom stelde hij dat degene die kritiek geeft ook een bouwmeester moest zijn en rusteloos moest graven in het hemelse woord.

Het is beter verlies te lijden dan dat onzuivere toestanden zouden voortduren wordt er gesteld in nummer 5. We kunnen stellen dat leven met verlies als een doorn in het vlees kan zijn, en wee u wanneer een ieder wel van u spreekt. Door vervolging zijn wij ingehaakt in de hemelse dingen. Door verlies komen wij tot de innerlijke bron.

Er zijn dan momenten waarop geldt : 'Mijn genade is u genoeg.'

Van belang is het te kijken naar wat de voorvaders hebben gezegd, want de Heer begon bij hen al te bouwen, en alles moet vanuit de wortel groeien, en daarom is er ook het belangrijke gebod : 'Eert uw vader en uw moeder,' wat over de geestelijke voorvaders en voormoeders gaat. Vandaar dat we ook met deze dingen bezig zijn.

We zien in nummer 5 van het blad wat

we aan het bespreken zijn, uit 1920, dat er de stelling is : 'De Staat heeft de opvoeding overgelaten aan de straat.' Die straat geeft een dagelijkse prikkeling, stelt het blad : stakingen, demonstraties, kleding, reclame, enzovoorts, waarbij de prikkellektuur en prikkelfilms bij in het niet vallen, en waardoor de jeugd verwildert, wat ook nog eens wordt opgehitst door bioscoop- en lektuurprikkels, en woeste sport, en bovenal is het geïnfecteerd door de kiemen van wrevel en haat, en daardoor is er zoveel kindermisdaad. Aan de andere kant staan dan de verwende aquarium-kinderen, stelt het blad.

In 1957 komt er in de vrijmakingsbeweging een blad bij, 'Opbouw' geheten. In het eerste nummer stelt de redactie dat ze zijn bevrijd van het juk van hiërarchie, van hiërarchische kerkregering. Er werden namelijk theologische formules opgelegd die het hemelse woord muilkorften, door de synoden die henzelf een buitensporige macht hadden aangematigd. Vandaag de dag heeft de mens nog steeds met kerkelijke hiërarchie te maken en met medische hiërarchie, maar ook de vrijmakingsbeweging ging verder. Dit is op basis van de acte van vrijmaking en wederkeer, dus deze beweging is niet zomaar liberaal, maar regressief. De bloem kan alleen uit de knop komen vanuit de wortel.

C. Vonk werd met zestien anderen in 1944 afgezet als predikant. Hij is ook bekend van de Voorzeide Leer, en van het blad Opbouw, wat de voorgeschiedenis was van de Nederlands gereformeerde kerken. Hij schreef in het eerste nummer van Opbouw, in zijn artikel 'Het brood der Kerk' dat het fanatisme steeds meer begon te groeien in de vorm van het zich willen blijven handhaven tegenover God, het 'iets willen zijn' voor God's aangezicht, wat het vlees in stand wil blijven houden. Hij zegt : 'Van het niet gebroken en veroemd willen worden voor de levende God.' Hij noemt dit de oerzonde. De zonde in de mens, het ego, moet veroemd worden. Dat moet in ieder mens gebeuren. Een heleboel mensen willen die veroedening ontwijken en projecteren dat graag op

iemand anders, maar de mens moet zelf in die veroedening gaan. Pas dan kan de mens opgenomen worden.

(Uitgave : HRC)

STRANGER IN A STRANGE LAND

In Brave New World (1932), de voorloper van het boek 1984 van Orwell (1949) zijn geen families, geen gezinnen. Vader en moeder worden zijn taboe. Ze gaan niet door de baarmoeder maar door reageerbuisen in een kwekerij, een broedplaats. Alles is steriel en wordt medisch en psychologisch gemanipuleerd en geconditioneerd, maar door een bepaalde drugs vindt ieder z'n plaats en taak in deze zogenaamde utopie die eigenlijk een dystopie is. Eenlingen of mensen die hier ontevreden over zijn worden verbannen naar ban-eilanden.

In Brave New World is er geen plaats voor de natuur. Alles is dus steriel en er heerst grote smetvrees en haat naar de natuur, wat aangeleerd wordt. De mens hoeft de natuur niet, want de mens heeft immers de drugs. Ook was deze samenleving ongeremd sexueel, en was seksuele taal en wisselende seksuele contacten te pas en te onpas normaal.

Iedereen wordt onder controle gehouden door het steriele, dwangmatige medische bewind, dwangverpleging, dwangschool, alles dwang. Er is geen familie maar territoriale en terroristische psychiatrie die elke hoek van de samenleving al heeft ingenomen en beheerst. Elk mens zit vandaag de dag in een legbatterij, juist ook buiten de daadwerkelijke psychiatrie. Je bent in deze samenleving niet van jezelf. En je wordt op elke hoek van de straat verkracht door valse, sexualiserende reclame. De mens is tot object geworden, tot een stuk vlees. De mens wordt zelf voortdurend opgerookt. Ook literatuur wordt verworpen in deze wereld.

In deze wereld zitten we opgesloten, maar er is ontsnapping door dieper naar binnen te gaan. Daarom moeten we niet alleen hongeren maar ook wanhopen, want er is teveel valse hoop geïmplanteerd. Daarom moeten we door veel verwarring gaan, want er is teveel valse orde. Eerst moet alles overhoop gegooid worden zodat de mens kan ontsnappen, kan loskomen van al deze aangeboren verslavingen.

Alles is zo klinisch en steriel op aarde. Er is slechts de schijn. De mens wordt door implantaten gevangen gehouden. Het zijn gevangenis-pluggen, de verwenners, het gebrek aan onderwijs. Ze drukken alleen maar de emotionele buttons in, opdat de verslaving blijft.

Jezus sprak dat alleen zij die de wil van God doen ware vaders en moeders zijn. Die zijn er tegenwoordig bijna niet, laten we eerlijk wezen. Alles is afgedwaald. Dat wat we om ons heen zien is het ware leven niet.

Het is allereerst iets in jezelf. Wees voor jezelf een moeder. Zorg voor jezelf. Sus jezelf niet in slaap, maar kom tot ware rust en veiligheid in studie. De eenling is een doorlerend wezen. De rest zakt steeds verder weg in illusies.

De mens is in een mijnenveld en moet terug naar de bron. Er is veel valse natuur om de mens heen, en ook daarom moet de mens terug naar de bron.

Brave new world, we leven al in deze nachtmerrie van 1932. Het was het onderwijs van de dertiger jaren, van de grote depressie, ook wel de dirty thirties genoemd, het vuile kruis. En dat moet ook wel, want alles was vals schoon geworden, alleen maar bedekkend, als dekmantel voor de parasieten. De nachtmerrie onderwijst dus. Het is allemaal informatie. Terug naar de dertiger jaren.

De mens moet dus wel door deze dingen heen, anders verzwakt het

immunologische systeem van de mens. Juist hierdoor gaat de mens antistoffen aanmaken. De valse schoonheid van de mensen is een bacterie. Het vuile kruis is het antistof. De mens moet onderwezen worden. We zijn 'stranger in a strange land'.

Diep gaat het niet in Brave New World. De mens is aan de drugs, en daarom onderzoekt de mens niet, weet de mens eigenlijk niets van elkaar, maar leeft men door een etiketten samenleving. Iedereen krijgt een labeltje. De mens leeft door vooroordelen, roddel.

We moeten over het hek heen. Ontsnappen, door te verdiepen. Als we stil staan zijn we er geweest. Over de muur, ook al worden we neergeschoten. We zijn toch al dood en opgezet. Er valt niets meer te verliezen. Stranger in a strange land.

Waar ben je ? Wie ben je ? Ren voor je leven. Je moet nog geboren worden. De schepping is er nog niet geweest.

In BNW is ook alle geschiedenis uitgebant door de wereld heersers, want dat kan een bedreiging vormen en mensen doen ontwaken door het zien waar alles vandaan kwam en hoe alles verkeerd is gegaan. Het zijn grote, woeste monsters die dus zijn uitgezonden om alles wat op geschiedenis lijkt en kennis van de geschiedenis te doven. De mens moet in slaap blijven, verslaafd aan de drugs in BNW.

Ik aanvaard het vuile kruis, om veilig te zijn tegen de valse schoonheid van het niet meer willen doorstuderen. Ik aanvaard de dirty thirties, het vuile kruis van de dertiger jaren, de grote depressie, om veilig te zijn tegen de valse vrolijkheid. Na de dertiger jaren ging alles mis. Toen kwamen de nazi's, en de wereld werd niet meer hetzelfde. George Orwell waarschuwde de mens om terug te gaan, want het jaar 1984 zou komen van een tijdperk van nieuwe

brainwashing, van de denk en droom politie. Zware mind control zou komen.

Eerst moeten we loskomen van al dat bedriegelijke, valse, dodelijke geluk, en daarvoor moeten we dus eerst juist 'ongelukkig worden' op een bepaalde manier. Maar wij zijn geen ongelukkige mensen daadwerkelijk, maar diepe mensen.

In de dertiger jaren was er de Amerikaanse exodus van het Oklahoma gebied naar het Californië gebied tijdens de vuil stormen die het land teisterden. Het was één van de grootste migraties in de Amerikaanse geschiedenis. Het gaat er niet om alleen maar het vuile kruis te aanvaarden, maar de mens moet ook strijden en vluchten. In 1939 schreef John Steinbeck hierover het boek : The Grapes of Wrath, de druiven van gramschap. De mensen in Oklahoma hebben het zwaar vanwege de vuilstormen ramp, leven in grote armoede, maar ze hoorden dat Californië het paradijs was, als de hof van Eden. Daarom was er een grote exodus naar Californië, het beloofde land, maar het bleek een illusie te zijn, want velen keerden alweer terug vanwege de grote werkloosheid en werk voor laag loon en verhongering. Deze verhalen horen ze allemaal in kampen waar ze terecht komen. Ze zouden hier in Californië slechts uitgebuit worden. Ze komen dus zo in een heel corrupt systeem terecht. Aan het einde van het boek bevalt een vrouw van een dode baby, maar geeft haar melk dan aan een uitgehongerde man.

Het laat een diepere exodus van de mens zien, in diepere honger om los te komen van de bedreigingen van valse welvaart en vals geluk. Uiteindelijk is het in het Westen van Amerika waar de put is tot Zuid Amerika, tot het oerwouden gebied. De mens moet geheel terugkeren tot de natuur. De mens moet dus wel door de werelden van 1984, Brave New World en de

Grapes of Wrath heen.

Het is op het eerste gezicht onbruikbaar, maar ga je dieper binnenin dan wordt het bruikbaar. Die laag is dus ergens voor nodig, als gecodeerde bescherming. Het is een dubbele laag. De mens zit dus nooit geheel vast, maar heeft deze tussenlaag nodig, hoe moeilijk dat ook is. Zonder deze tussenlaag zou er geen leven mogelijk zijn.

In Grapes of Wrath ga je dieper in de honger, om zo uiteindelijk tot de ware moederborst te komen. Kan de mens het vuile kruis aanvaarden wat tot deze honger leidt ? Kan de mens hiervoor ook strijden ? Lijdvaardigheid en strijdvaardigheid horen bij elkaar. Gooi er één weg en alles is verloren.

Grapes of Wrath laat de diepere weg zien van de dertiger jaren, om zo niet te eindigen bij de nazi's. De mens moet er wel doorheen, zoals ook door het corrupte paradijs van Californië, maar uiteindelijk druppelt het diepere. Vele slechten bij elkaar vormen dus uiteindelijk toch een goede. Het verschil is : niet van de wereld, maar in de wereld. Strangers in a strange land. We are not of this world, but going through it. We hebben deze puzzelstukjes nodig. Verlies ze niet, sla ze niet over. Ze zullen belangrijk zijn op de doortocht.

(Uit : De Recyclocratie, een uitgave van COAB, ingekort)
